

Sterrenstof

Michael Grünlo

*My life is so common
it disappears*

The cool, cool river – Paul Simon

Inhoud

1. Sterrenstof
2. In naam van
3. Melk
4. Gershwin
5. Vanmiddag
6. Culturele revolutie
7. 1991
8. Een gewoon, Vietnamees meisje
9. Voorbij de wolken
10. Wachten in Macao
11. Eeuwigheid
12. Over rijst
13. Situatie
14. Brief
15. Zondag
16. Perron 3
17. Het huis
18. Het is waar
19. Nocturne
20. Simpel

Sterrenstof

Zoals je aanwezigheid me
ervan weerhoudt om
de afgrond in te staren
en me te verdrinken
in de leegte van de wereld

Zoals je blik me
alles kan vertellen
in seconden

Zoals je handen me
kunnen verwarmen en zoals
je zijn en alles hoe
je bent me steeds
gelukkig maakt met jou

zo hou ik van je zo
wil ik dat je bij me blijft

In naam van

In de naam van
dat gevoel
van als ik weet
dat je er bent

je stem hoor
en geluiden
die van jou moeten zijn

(jas die over de bank wordt neergelegd

olijven die gegeten worden)

van dingen die je zegt
en alles wat ik weet
dat erachter zit:

want zo is het mooi,
licht genoeg
voor een leven

Melk

Ze bewoog richting staan
wreef haar ogen
tot bijna niets
en viel terug op het bed

mompelde wat woorden
door de lakens heen en
sloeg het boek open
op het punt

waar de jonge soldaat
de melk pakt om
het kind van de overwonnene
te voeden

waar de plaat
op de achtergrond
eeuwig speelt

'these boots are made for walking'

Gershwin

Ze gaf me
haar glimlach
met Gershwin
op de achtergrond

dit lichaam
wat ik lief heb
boven al dit

God, zelfs boven jou

laat ons bidden

Vanmiddag

Vanmiddag nog
liep ik door jouw tuin
en dacht;

als ze nu eens gebleven was
in het land van haar herkomst

dan was je nu misschien
een overtuigd communistje geweest

een klein meisje
achter de rode vlag

dan waren we geen namen voor elkaar
maar ergens iets
daar ver weg

geen verlangen naar
elkaars onbegrijpelijke zijn
maar iets in het kaartje van de atlas

een figuurtje
op een foto
in een boek

Culturele revolutie

In de pauze zocht ik haar op
leunend tegen de verwarming
van de bibliotheek

ze was er
altijd
geduldig op bladzijde 42

klein en ver weg van mij
het wapen
nonchalant over de schouder

kijkend met ogen die
als messen
de werkelijkheid sneden
en veranderde

1991

De bommenwerpers vlogen geruisloos
over de polder en
het was vredig, mooi

je zou het liefde kunnen noemen

we hielden handje vast
en vertelden over niets
heel lang

over poezen die chips aten
mooie boeken
haar vader
school enzovoort

Een gewoon, Vietnamees meisje

Toen ik de vensters aan het schuren was
het gladde, blanke hout
onder mijn vingers
dacht ik aan
jou

hoe jouw kleine handen
speelden met de
puinhopen van een verloren stad

onzin natuurlijk
want je was hier
het bloed vloeiende enkel
in de achtergrond van je leven

jij speelde in de tuin
met vrolijk gekleurd speelgoed
niet eens zo ver van mij vandaan

en de krant
lag op het hoekje van de tafel
met jou op de voorpagina
een gewoon, Vietnamees meisje

Voorbij de wolken

Jouw handen half
in het water en
haast mechanisch
rijstplantjes
in de grond stoppend

met een blik
die langzaam
over de horizon glijdt
en kijkt

of alles nog mooi is
en of ze op de
juiste afstand staan
dat soort dingen

en daarna kijk je
nog even omhoog
om te controleren
of de zon nog in de lucht hangt
met wat wolken eromheen

zoals in de oude films
van onwerkelijk zwart-wit

Wachten in Macao (een idylle)

Na de dag wandelen we
even in de stad. Zij en ik.
Om de wereld en elkaar
rustig in te ademen.

Ik wacht elke avond hier
op haar witte verschijning. Op
de diepte van haar zwarte ogen.

Eeuwigheid

Als ik dood ben
zal zij nog steeds met
zijderupsjes spelen

ze heeft jouw ogen
en mijn onhandigheid vrees ik

Over rijst

Soms kan ze me verhalen vertellen
prachtige verhalen over rijst
over alles voor dat ene

over de velden en
hoe mooi het was

soms zit ze stil
in de vensterbank
terwijl ze door de wereld heen kijkt
en niets zegt

soms huilt en slaat ze me
's nachts wakker
met de verhalen over
vreemde mannen in kleine kamers

over drugs en God zijn
om later weer
over de vloer te kruipen

over een paar jaar
is ze dood of weg

maar ik zal verhalen kennen
prachtige verhalen
over rijst

Situatie

een kapot gespeelde vleugel
in de hoek van de kamer

twee hoopjes mens
en wat stilte ertussen

af en toe speelt god
een verloren deuntje

aan het einde van de wereld
staat een piano

Brief

Lees dit dan
als de lang verwachte brief
en adem de letters in
zoals de lucht ongrijpbaar

streek dit papier
als de lang verwachte huid
waaronder de verhalen slapen
ver en zacht

wees niet bang voor
de onbereikbaarheid
dat lieve diertje,
die zachte chaos

verlang naar het verhaal
de warmte van toen
en niet vergeten

laat dit
jouw gedicht zijn
voor in de winter
als een dikke jas

voel de woorden maar
om je heen en laat
ze zachtjes dwalen
waar het fijn is

Zondag

De regen viel op de stad
terwijl het kerkplein
de stilte verkreeg
die wij verkozen

ik heb haar die zondag
nog ontmoet maar
het was alsof ik
alleen de schaduwzijden zag

ik wilde je je geschiedenis nog
laten zien
waarnaar ik dacht dat je zocht
omdat je altijd zo vertwijfeld keek
als zij ter sprake kwam

iemand wil de tijd nog bijhouden
wat ze voor het laatst gezegd heeft?
iets van oorlog, ideologieën
hoe kil mensen zijn
de kleur van grijs

Perron 3

Zo stond ik
op het perron
met een broodje gezond
in mijn handen
want ze hoefde niet meer
dit was genoeg

ik bleef staan
want in de verte
was haar trein
nog zichtbaar en het
eet zo onhandig
als je loopt

maar het is waar
hoe ouder ze werd
hoe mooier haar woorden waren
zoals 'onze handen
dragen dezelfde kleur'
en 'het komt nooit meer goed'
terwijl ze lachte

Het huis

stoflagen
ik weet je
ligt buiten
in de zon
en kijk naar

het gebroken
wit van de muur
en de boeken
in de kast
met wat twijfel

over
dat van ons
jou en
bruine ogen
alles eigenlijk

Het is waar

Melk drink je
om je keel te voelen

de paden zijn er
om te weten
hoe je door het gras moet lopen

en dansen
doe je alleen

Nocturne

We dromen over
het vasthouden van warmte
het niet-bestaan
van de wereld

vechten ons ineen
om enkel nog
elkaar te zien
en de rest te vergeten

en bij het
verdwijnen van het licht
vertel ik haar
de nachtsprookjes

tot haar adem me
stilfluistert en
haar lichaam zachtjes zingt
dat ze slaapt

Simpel

het is
alweer
te klein voor woorden

te simpel
je geur
je-dat-je-er-bent

stilte
zoals
jij hem kan brengen

jij zoals alleen

jij kan zijn